

като лудо през полето...¹⁵

Казано с други думи, тук е налице нещо като автоцитат. Парадоксално е при това, че от един стих от най-слабото Яворово стихотворение се “ражда” най-хубавото негово заглавие, увенчало цялата му поезия. А има и по-обемно тълкуване. Г. Найденова смята, че въпреки несполуката на поемата “Милица”, в нея за първи път се появява романтичният образ на вечния скитник “подир сянката на облака”, чиито атрибути са обобщени по-късно в заглавието на последната му стихосбирка. Изследователката пише: “Ето това е скритото съдържание зад романтическия образ на Яворовия “Чудак”, чийто двойник е героят от “Милица”. Същият този герой е свързан обаче безспорно и с лирическия герой на “Демон” и “Без път” от “Безсъници”, на “Две души” и “Аз страдам” от “Прозрения”, тъй както “Чудак” сочи във възможното си развитие към “Песен на песента ми” и “Маска”, но и към “Пръстен с опал”, “Не бой се и ела”, “Ще бъдеш в бяло”. Всеки романтически образ поради своята обобщеност, субективност и подчертан индивидуализъм крие в себе си възможности за най-различни посоки на движение, зародиши на противоречиви тенденции”¹⁶.

Освен това думите-образи “сянка” и “облак” са ключови в поезията на Яворов като цяло. Те са част от Яворовия образ на света, от неговата поетика. Тук няма да се спирам на този, макар и важен момент, защото проблемът е вече разработен подробно от мен в друга публикация¹⁷.

Изразът “подир сенките на облаците” е обстоятелствена синтактична конструкция, която би могла да се приеме и като елиптично изречение. Т.е. тя предполага и съдържа в себе си обикновени, глаголни изречения от рода на: “(вървя) подир сенките на облаците”, “(скитам се) подир сенките на облаците”, “(лутам се) подир сенките на облаците”, “(следвам) сенките на облаците” и

15. Яворов П. К. *Събрани съчинения*, Т. 5, С., 1936, с. 248. (Подчерт. мое - П. В.).

16. Найденова Г. *Романтическият образ на творческата личност*. С., 1968, с. 244.

17. Велчев П. *Поглед върху поезията*. С., 1979, с. 47-53.